

det altsaa for klart, at fordi Ulykkestilfældet har til Følge, at den paagældende slutteligen afgaar ved Døden, er derved ikke afskaaret, navnlig ved den Maade, hvorpaa § 3 staar i Forhold til § 2, at der kan blive at give Erstatning baade til den afdødes Bo og til hans efterladte.

Maa jeg gøre opmærksom paa endnu en Uklarhed, som jeg dog heller ikke finder, der er tilstrækkelig Grund til at afhjælpe i Lovforslaget, men som man maa overlade til Domstolene ved Hjælp af de almindelige Lovregler at komme ud over. Der staar i vort Ændringsforslag Nr. 9 i Slutningen: „Kravet forældes, hvis Paatale ikke er sket inden 2 Aar, efter at Skaden eller Dødsfaldet er indtraadt“. Der staar i Lovforslaget: „naar de fornødne Skridt til behørig gennemført Paatale ikke ere foretagne inden 2 Aar“. Der synes at være sigtet til, at en Paatale, der ikke behørigt gennemføres, ikke skal afbryde Præskriptionen. Det have vi ikke faaet med, og jeg anser det ogsaa for overflødig, fordi denne Præskription maa følge de almindelige Regler om Præskription. Hvis altsaa en Paatale, som ikke gennemføres, idet Sagen f. Eks. bliver afvist, er tilstrækkelig til at afbryde Præskriptionen efter Lovgivningens almindelige Regler, maa den ogsaa være det her. Hvis vi faa en ny Lov om Præskription, saaledes som der her foreligger Udkast til, med den Bestemmelse, at Præskription ikke afbrydes uden ved Paatale, der gennemføres, vil den formentlig ogsaa komme til Anvendelse her.

Ordføreren (Goos): Ja, angaaende det sidste Punkt, som den ærede foregaaende Taler fremdrog, tror jeg, Forholdet er det, han skildrede. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Krav der tilkommer den, som er bleven beskadiget, og som senere dør, er det vistnok ogsaa klart, at det maa besvares paa den Maade, som den ærede Taler antog, nemlig at der er et Krav paa Erstatning for Helbredelsesomkostninger og Næringstab for den Tid, han henligger under Behandling, og saa desuden for hans efterlevende i det Omfang, Lovforslaget hjemler, paa Forsørgelse. Dette forekommer mig ganske klart, og derfor have vi ogsaa, som det ærede Medlem ved, rettet Udtrykket „nogen omkommer“ til „nogens Død forvoldes“, fordi „omkommer“ kunde synes at henlede Tanken alene paa dem, der straks afgaa ved Døden. Altsaa, der maa ydes Erstatning for Helbredelsesom-

kostninger og lidt Næringstab til den, der senere dør. Det forekommer mig i og for sig ganske klart, men jeg finder en særlig Bestyrkelse deraf i den tyske Lov, som vi i øvrigt have taget Hensyn til ved Lovforslaget. Den taler netop om Omkostninger ved den forgæves forsøgte Helbredelse. Det er ganske vist, at Helbredelse her ikke vindes, og derfor kunde man rejse Indvending mod Ordet Helbredelsesudgifter, fordi der ingen Helbredelse finder Sted, men jeg tror ikke, dette Ord kan forvirre, saa man behøver at være mere nøjagtig af den Grund.

Med Hensyn til § 10 tror jeg rigtig nok, det er tilstrækkelig klart udtrykt, at de i Takstloven af 1896 givne Regler ogsaa overføres paa private Baner, hvad der har været Meningen, idet nemlig den Bestemmelse, der nu findes i Lovforslagets § 7, ikke blot er en Henvisning til, men en summarisk Gentagelse af de Regler, der findes i Takstloven, altsaa en Stadfæstelse af denne. Det er disse Regler, vi overføre til ogsaa at gælde for private Baner, og man maatte altsaa læse § 7 saaledes: Banedriftens Erstatningsansvar for det og det Gods afgøres efter den nævnte Lov. Men for saa vidt der kan rejses Tvivl om det, mener jeg ogsaa, vi i Udvalget kunde tage under Overvejelse til 3dje Behandling, om der muligvis kunde tiltrænges en endnu klarere, endnu bestemttere Formulering.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Jeg kan i det hele slutte mig til den ærede Ordførers Svar paa de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), og skal kun med Hensyn til det sidste Punkt gøre opmærksom paa, at det forholder sig, som den ærede Ordfører sagde, at naar man i Regeringsforslaget har indført § 7, er det for at faa en udtrykkelig Stadfæstelse paa Reglen i Lov af 24de April 1896 i en Lov, som skulde indeholde en fuldstændig Bestemmelse af Statsbanedriftens Erstatningsansvar i det hele. Naar der saa dertil føjes en ny Bestemmelse om, at disse Regler skulle finde tilsvarende Anvendelse paa private Baner, tror jeg ogsaa, Bestemmelsen maa forstaaes saaledes, at Reglerne i Loven af 1896 fremtidigt ere umiddelbart anvendelige paa private Baner. I Praksis vil Sagen jo utvivlsomt gaa i Orden paa den Maade, at alle de private Baner ville søge Approbation hos Ministeriet paa ny Befordringsreglementer, fordi det i det hele taget, naar de skulle underkaste sig